

- 2) Προσक्रύει στην προβλεπόμενη από τη ρήτρα 4 της συμφωνίας-πλαίσου αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων εθνικός κανόνας, όπως αυτός του άρθρου 485, παράγραφος 1, του νομοθετικού διατάγματος 297 της 16ης Απριλίου 1994, κατά τον οποίο, για τον υπολογισμό της αρχαιότητας κατά τον χρόνο καταλήψεως οργανικής θέσεως με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, τα πρώτα τέσσερα έτη προϋπηρεσίας διανυθείσας υπό καθεστώς ορισμένου χρόνου αναγνωρίζονται πλήρως, ενώ τα επιπλέον έτη αναγνωρίζονται μόνον κατά τα δύο τρίτα για νομικούς σκοπούς και μόνον κατά το ένα τρίτο για οικονομικούς σκοπούς, για τον λόγο ότι δεν έχει προηγηθεί, για τους σκοπούς της παροχής εργασίας υπό καθεστώς ορισμένου χρόνου, «έλεγχος της επαγγελματικής καταλληλότητας, συνιστάμενος σε ευδόκιμη συμμετοχή του ενδιαφερομένου σε δημόσιο διαγωνισμό»;
- 3) Προσक्रύει στην προβλεπόμενη από τη ρήτρα 4 της συμφωνίας-πλαίσου αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων εθνικός κανόνας, όπως αυτός του άρθρου 485, παράγραφος 1, του νομοθετικού διατάγματος 297 της 16ης Απριλίου 1994, κατά τον οποίο, για τον υπολογισμό της αρχαιότητας κατά τον χρόνο καταλήψεως οργανικής θέσεως με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, τα πρώτα τέσσερα έτη προϋπηρεσίας διανυθείσας υπό καθεστώς ορισμένου χρόνου αναγνωρίζονται πλήρως, ενώ τα επιπλέον έτη αναγνωρίζονται μόνον κατά τα δύο τρίτα για νομικούς σκοπούς και μόνον κατά το ένα τρίτο για οικονομικούς σκοπούς, τούτο δε προκειμένου να αποφεύγονται αντίστροφες διακρίσεις εις βάρος των κατεχόντων οργανική θέση υπαλλήλων που έχουν προσληφθεί κατόπιν ευδόκιμης συμμετοχής σε δημόσιο διαγωνισμό;

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Giudice di pace di L'Aquila (Ιταλία) στις
7 Αυγούστου 2017 — Gabriele Di Girolamo κατά Ministero della Giustizia**

(Υπόθεση C-472/17)

(2017/C 347/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Giudice di pace di L'Aquila

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτών: Gabriele Di Girolamo

Καθού: Ministero della Giustizia

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Εμπίπτει η υπηρεσιακή δραστηριότητα του αιτούντος ειρηνοδίκη στην έννοια του «εργαζόμενου ορισμένου χρόνου» η οποία περιέχεται στις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 3, και του άρθρου 7 της οδηγίας 2003/88 ⁽¹⁾, της ρήτρας 2 της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου, η οποία υλοποιείται με την οδηγία 1999/70 ⁽²⁾ και του άρθρου 31, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης);
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, δύναται ο τακτικός δικαστής ή δικαστής «togato» να θεωρηθεί εργαζόμενος αορίστου χρόνου αντίστοιχος προς τον εργαζόμενο ορισμένου χρόνου που είναι ο ειρηνοδίκης, για τους σκοπούς εφαρμογής της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, μήπως η διαφορά μεταξύ της διαδικασίας πρόσληψης των αορίστου χρόνου τακτικών δικαστών και των διαδικασιών επιλογής που εκ του νόμου προβλέπονται για την πρόσληψη των ορισμένης διάρκειας ειρηνοδικών συνιστά αντικειμενικό λόγο, κατά την έννοια της ρήτρας 4, σημείο 1 και/ή σημείο 4, της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου, για να δικαιολογηθεί ότι το «ζωντανό δικαιο» που έχει διαμορφωθεί από το Corte suprema di cassazione, Sezioni unite (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο σε διευρυμένη σύνθεση, Ιταλία) με την απόφαση 13721/2017 και από το Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας, Ιταλία) με τη γνωμοδότηση 464/2017 της 8ης Απριλίου 2017, δεν εφαρμόζει στους ειρηνοδικές, όπως στην περίπτωση του αιτούντος, εργαζόμενου ορισμένου χρόνου, τους ίδιους όρους εργασίας με εκείνους που ισχύουν για τους τακτικούς δικαστές, αντίστοιχους εργαζόμενους αορίστου χρόνου, και για να δικαιολογηθεί η μη εφαρμογή των μέτρων προλήψεως και κολασμού της καταχρηστικής χρησιμοποίησε διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου τα οποία προβλέπονται στη ρήτρα 5 της προαναφερθείσας συμφωνίας-πλαίσου και στο άρθρο 5, παράγραφος 4 bis, του νομοθετικού διατάγματος 368/2001, το οποίο μεταφέρει τους κανόνες αυτούς στο εσωτερικό δικαιο, λαμβανομένου υπόψη ότι στο εσωτερικό δικαιο δεν υπάρχει ούτε θεμελιώδης αρχή ούτε συνταγματικός κανόνας που μπορούν να δικαιολογήσουν τη γενεσιουργό δυσμενών διακρίσεων μεταχείριση όσον αφορά τους όρους εργασίας ή την απόλυτη απαγόρευση της μετατροπής της σχέσεως εργασίας των ειρηνοδικών σε σχέση εργασίας αορίστου χρόνου, καθώς και υπό το πρίσμα ενός προηγούμενου κανόνα του εσωτερικού δικαίου (άρθρο 1 του νόμου 217/1974), ο οποίος είχε ήδη προβλέψει την εξομοίωση των όρων εργασίας και τη μετατροπή των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου των μη τακτικών δικαστών σε συμβάσεις αορίστου χρόνου;

- 4) Σε κάθε περίπτωση, σε μια κατάσταση όπως αυτή της υπό κρίση υποθέσεως, αποκλείουν το άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη και η κατά το δίκαιο της Ένωσης έννοια του ανεξάρτητου και αμερόληπτου δικαστή όπως ειρηνοδίκης που, ενώ έχει συμφέρον για συγκεκριμένη λύση της διαφοράς υπέρ του αιτούντος, ο οποίος ασκεί ως αποκλειστική εργασία τα ίδια με αυτόν δικαστικά καθήκοντα, υποκαταστήσει τον καθορισμένο από τον νόμο δικαστή, επειδή το πιο υψηλό εθνικό δικαστήριο –το Corte suprema di cassazione, Sezioni unite (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο σε διευρυμένη σύνθεση)– αρνείται να διασφαλίσει την αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων των οποίων έγινε επίκληση, επιβάλλοντας στον καθορισμένο από τον νόμο δικαστή να κρίνει, αν του ζητηθεί να αναγνωρίσει το δικαίωμα που έτυχε επικλήσεως, ότι είναι αναρμόδιος, μολονότι το επίμαχο δικαίωμα –όπως η άδεια μετ' αποδοχών στη διαφορά της κύριας δίκης– θεμελιώνεται στο πρωτογενές και στο παράγωγο δίκαιο της Ένωσης, η δε «κοινοτική» νομοθεσία έχει άμεση εφαρμογή έναντι του κράτους; Αν το Δικαστήριο διαπιστώσει παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη, το αιτούν δικαστήριο ζητεί επίσης να υποδείξει τα εθνικά ένδικα βοηθήματα που πρέπει να ασκηθούν, ώστε η παράβαση του κανόνα του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης να μην έχει επίσης ως αποτέλεσμα, στο εσωτερικό δίκαιο, την απόλυτη άρνηση προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων που εν προκειμένω διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης.

- (¹) Οδηγία 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (ΕΕ 2003, L 299, σ. 9).
- (²) Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ 1999, L 175, σ. 43)

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Riigikohus (Εσθονία) στις 8 Αυγούστου 2017 —
AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS κατά Tallinna linn,
Maksu- ja Tolliamet**

(Υπόθεση C-475/17)

(2017/C 347/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η εσθονική

Αιτούν δικαστήριο

Riigikohus

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσέουσες: AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS

Αναερσιβλητοι: Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 401 της οδηγίας 2006/112 (¹) του Συμβουλίου την έννοια ότι δεν επιτρέπει εθνικό φόρο ο οποίος έχει γενική εφαρμογή και υπολογίζεται με βάση την τιμή, πλην όμως, δυνάμει των σχετικών διατάξεων, επιβάλλεται μόνο κατά το στάδιο της πώλησεως αγαθού ή της παροχής υπηρεσίας σε καταναλωτή, με αποτέλεσμα την τελική φορολογική επιβάρυνση να φέρει ο καταναλωτής, και ο οποίος θίγει τη λειτουργία του κοινού συστήματος ΦΠΑ και νοθεύει τον ανταγωνισμό;

- (¹) Οδηγία 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ 2006, L 347, σ. 1).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) στις 4 Αυγούστου
2017 — Pelham GmbH, Moses Pelham, Martin Haas κατά Ralf Hütter, Florian Schneider-Esleben**

(Υπόθεση C-476/17)

(2017/C 347/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesgerichtshof